

ÂSİYE OLMAK

4

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Evet, İsrailoğulları'ndan Meryem çıktı, Firavun'un evinden Âsiye çıktı. Bu Ümmet de Âsiye'den aşağı kalmayan, Meryem'den aşağı kalmayan Hatice'sini çıkartmış bir ümmettir. Eğer Musa'yı Âsiye barındırdı ise Muhammed aleyhisselamı da Hatice bağına bastı. Hatice'si ile yola çıktı. Dolayısı ile biz Allah'a davet eden ve kadınların başını dik tutan kıyamet sabahına kadar "biz yeryüzünde varız" diye kadınların göğsünü kabartacak olan üç Âsiye'den söz edebiliriz. Firavun'un karısı Âsiye, İmran'ın kızı Âsiye, Huveylid'in kızı Âsiye. Üç Âsiye tanıyoruz biz.

Kitabımız, Kur'an'ımız Tahrim Suresi'nde birinci ve ikinci Âsiye'den yani Firavun'un karısından ve İmran'ın kızı Meryem'den söz ediyor. Ama bizim tarihimiz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in sîreti ve sahih hadis-i şerifler önümüze büyük bir kadın olan Hatice'yi örnek olarak koyuyor Allah hepsinden razı olsun. Bu üç kadından üç başlık hâlinde söz edeceğiz, değerlendireceğiz. Bir harita çizeceğiz, şablon yapacağız bunlardan. Ama bir gerçek unutulmamalıdır. Biz üç tane Âsiye kadından konuştuk diye, "kadın nesli zavallı sadece üç tane örnek var gerisi kısır" diyecek hâlimiz yoktur.

Hacer var. Kıyamete kadar unutulmaz bir isimdir. Hacer, Kâbe'yi kuran kadın. Ümmet-i Muhammed'in ninesi. Hacer ikinci sınıf bir kadın değil. Hani şu meşhur "sana Allah mı emretti İbrahim buraya gelmemizi" deyince, "evet, Allah emretti" dediğinde "bırak o zaman bizi, Allah bizi zayı etmez" diyen kadın. Ama biz özellikle Allah'a davet ile insanlığın kurtuluşu için çalışmakla ilgili bir program üzerinde konuştuğumuz için iyi kadınları, saliha kadınları konuşma sadedinde değiliz. Konumuz yaptıkları işler ile Allah'a davet örneği olanlar, çocuk doğurmaktan çok insanlığı doğurmak için uğraşan, çırpınan kadınlardan örnekler bulalım dedik bir.

İkincisi de bu örneğimiz tarihten çok iyi anlatılmış şöyle olayların sahibi değil, Şeriat'ımızın naslarından, temel kaynaklarından bize örnek gösterilmiş olan kadınlar olsun dedik. Kim olsun? Kur'an'ın Tahrim Suresi'nde "örnektir" dediği kadın olsun, Âsiye olsun, Meryem olsun veya Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sevgili eşi, ona altı tane çocuk doğurma şerefine nail olmuş olan davanın ilk günlerinde "kocacım git korkma, arkadayım" demekle bahtiyar olan ve bu Ümmet'in gözünde nur gibi parlayan Hatice'yi konuşalım dedik. Yoksa kadınlar sadece bunlar değil. Bir de bir Fatıma'sı var bu Ümmet'in. Yok, kâinatta başka bir dengi Fatıma'nın. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in pırlantası. Bu Ümmet'in anası, biricik ablası. Bu Ümmet'in gözünde ışık olan bir Fatıma da var onu burada isim olarak zikretmiyoruz. Çünkü konumuz iyi kadınlar, saliha kadınlar, cennetlik kadınları konuşmaya dayalı değil. Medyenli iki kızın örneği olacak olan, Allah'a davette yaşı ile başı ile kültürü ile iş yapmış ve bugün "Ümmeti Muhammed'in önünde ben de varım ben de dinime hizmet etmek istiyorum" diye aktif çalışma yapacak sosyal hizmetler yapacak; evinde bulaşık yıkamak, çamaşır yıkamak, balkonunu her gün tertemiz yapmak, kocasının elbisesinin ütüsünü yapmak gibi her saliha kadının yapabileceği işleri aşmış, kâinatı şirk pisliğinden temizlemek için mücadele eden, ayda bir, haftada bir, bir evde Kur'an okumak için toplananlar yerine eline Allah'ın kitabını alıp "bütün kadınlar Kur'an ile buluşuncaya kadar bana uyku haram olsun Allah'ım." diyecek dev yürekli kadınlara örnek olsun diye konuşuyoruz.

Şimdi burada Hatice annemizi özellikle bu dersimizde gündeme getireceğiz. Şüphesiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin sadece Hatice isimli bir hanımı yoktu. Dokuz hanımı vardı. Ondan önce de Hatice'si var. Zayıf rivayetler ile isimlendirilemeyen rivayetler ile beraber on dörde kadar hanım sayısı var Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Ama on bir hanım kesin bir şekilde bilgimiz dâhilinde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem hanımı olarak tarihe geçti. Bunlardan hangi bir tanesini a,b,c herhangi birini hâşâ basit görmek, öbüründen daha iyi değildi demek hakkımız olmadığı gibi bunu imanımıza yakıştıramayız. "Anamız, her biri bizim anamız. Analarımızdan daha anamızdır onlar" deriz ama dediğim gibi Allah'a davette peygamberlik görevini icra etmek için yola çıkışında Hatice'nin bir benzeri yok. Hatice binti Huveylid deyince eşi benzeri yok, örneği yok. Bir daha kıyamete kadar da hiçbir kadın Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hanımı olup da o mağaradan ürkererek geldiğinde "korkma Muhammed, Allah seni utandırmaz. Ben de senin arkadayım, çıkiver bu yola" deme şerefine nail olmak kimseye nasip olmayacak. Son peygamberdi, peygamberliği bitti, görevi bitti, bu dünyadan çekildi. Ne peygamber gelecek bir daha nede gelecek bir peygamber olmadığı için de onun Hatice'si olacak bir kadın olamayacak. Ama Hatice'nin fonksiyonu kıyamete kadar her kadının elinde bir kozdur.

Eşini, çocuğunu, babasını, kardeşini "git babacığım, sen evimizi dert etme" diye gönderebilecek şekilde kız olarak Haticeleşebilir her kadın. Aynı şekilde eşini "neden evde oturuyorsun, ben çocuklarıma bakarım, hastaneye götürürüm, sen git bir insanın imanını kurtar" diye salabilir. Aynı şekilde abisine "git ağabeyciğim, sen git annemin babamın hizmetlerini ben yapayım, sen git yeter ki bir insan Kur'an ile buluşsun" diyecek Hatice'ler olabilir. Peygamber hanımı değil, olmayacak hiçbir zaman. Çünkü peygamber yok ki bir daha peygamberin hanımı olsun. Ama peygamber hanımı Hatice gibi yürekli, onun gibi büyük düşünen ve kıyamete kadar etkisi devam edecek meleklerin, güzel kadın, salih kadın olarak defterlerine kaydedecekleri kadınlar vardır. Bu kadınlardan herkes istifade edebilir. Adı peygamber karısı, peygamber kızı olmaz, ama işi peygamber hanımı Hatice'nin işi olan kadınlar olabilir. Bunun için burada Hatice'yi konuşuyoruz.

Şimdi burada özellikle Hatice binti Huveylid radiyallahu anha anamız hakkında konuşurken onun tarihini Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e yaptığı hizmeti, mal fedakârlığını, aynı şekilde öyle bir kadına da Peygamber aleyhisselamın gösterdiği vefayı, nasıl onu hayır ile yâd ettiğini, vefatından on sene sonra bile gözü yaşlı olarak onu hatırladığını, ondan daha genç kadınlarla ondan daha sonra evlendiği hâlde, onu hiçbir zaman unutmadığını ve onlara eş tutmadığını, bir vefa abidesi olarak o kadına karşılık verdiğini, daha önce farklı sebeplerle muhakkak duymuşsunuzdur. Burada onları şimdi tekrar etmeye ihtiyaç hissetmiyorum. Dolayısı ile o açıdan bakmıyoruz.

Ama hangi açıdan bakıyoruz? Hani Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem yirmi beş yaşındaydı. Hatice validemiz büyük ihtimal ile kırk yaşlarındaydı. Bu bilgimiz net değil ama o da yirmi beş yaşında değildi. Daha önce evlenmiş bir kadındı. Çocukları vardı. Yani sadece dul da değildi. Çocuk büyütmüş bir kadındı. Otuzunu aşmıştı bir defa. Yani ortalama kırk yaşlarındaydı. Genç bir kadın, güzel yakışıklı bir kadın değil, şimdi hep böyle gündeme getiriliyor "işte çok malı vardı da malını da Efendimiz'e harcadı", be mübarek, insan saygın düşünen ticarete meşguldü Hatice anamız doğru, Ama bu ne büyük ticaretti ki Şib'a Vadisi'nde ağaç kabuğu yemek zorunda kaldığında Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem peygamberliğinin üçüncü senesindeydi. Ondan önceki evliliklerinin üzerinden de on sekiz sene geçmişti. On sekiz senedir sıfırlanmış bir bütçe. Neresi zengin ki bunun? Yani dul bir kadındı, ortalama geçimini sağlayabilecek bir kadındı, beş-on lira sermayesi vardı. O sermaye ile işçilerini gönderip Şam'dan kumaş getirtirip Mekke'de satıyordu. Bu kadar yani. Öyle büyük fabrikatör sanki

dünyanın bütün bütçesi onun elindeydi gibi değil yani. Çünkü öyle yapıp da abartmanın bir gereği yok. Sanki Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem bulunmaz bir malın peşinde koşmuş gibi hissettiriliyor o zaman. Sîret-i Nebî'yi bu şekilde abartmanın bir gereği yok. Hatice radiyallahu anhin sermayesi bitmez tükenmez değildi. On sekizinci senede sıfır kuruş açlık çekti Efendimiz. Hatice de açlık çekti. Ağaç kabuğu yediler. Demek ki büyük bir servet değildi. Vefası, desteği, Peygamber aleyhisselamin arkasında duruşu bitmez tükenmez Nil Nehri gibiydi. Bunu yakalamak lazım.

Hep maddi değerlere insanlar tutunuyor. Sanki tonlarca altını vardı. Yok canım, kadıncağız işte dul bir kadın bir serveti vardı beş-on kuruş, bitti birkaç senede tükendi o zaten. Ama Nil Nehri gibi coşmuş sadakati vardı. "Arkadayım Muhammed" diyordu. "Biz seninle böyle evlenmedik, sana peygamberlik geldi başımı derde soktun" diyebilirdi, demedi. İlk davasına sahip çıkan o oldu.

Aslında kadınlar şunu söylemeliler, "Yahu niye Ebubekir radiyallahu anh ilk Müslüman oldu diyorsunuz, erkeklerden ilk Müslüman o oldu ama Ebubekir, Allah nedir bilmeden, iman etmeden Hatice "ben iman ettim" demişti. Kadınların şerefidir bu. Dolayısı ile kadınlar konuşulacağı zaman İslam'a ilk teslim olmuş insan kadındır. Her ne kadar şimdi İslam'ın başına kadınlar ile çorap örülüyor deniyorsa da aslı böyle değil bu işin. Allah'a davette ilk daveti yapan da, ilk destek olan da, ilk yardım eden de, malını ilk infak eden hepsi Hatice'ye ait özelliklerdir bunlar. Bu açıdan bakıyoruz. Mal açısından, servet açısından bakmanın bir gereği yok, zira sonra Ebubekir geldi, Osman bin Affan geldi, Abdurrahman bin Avf geldi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem önüne servet döktüler. Hatice'nin beş-on tane bileziği vardı diyelim ama daha sonra ordu donattı Osman bin Affan. Eğer meselesi maddi mesele olarak görürsek Hatice'nin bilezikleri tükenince işi bitti olur o zaman. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem verdiği moral, Efendimiz yirmi beş yaşında evlendi onunla. Kırk yaşında peygamber oldu. Kırk yaşında verdiği moral; o on beş sene yani evlendikten sonra peygamberliğe kadar olan dönemde ona gösterdiği sadakat, eş sadakati, sonra peygamber olunca "ben de senin bu davanın ortağım, yükünü taşıyım" deyişindeki sadakat altmış iki-altmış üç yaşına geldiğinde Efendimiz, Aişe annemizden dinliyoruz; "yahu o ihtiyar kadını ne anıp duruyorsun bu evde, genç kadınlar olarak emrindeyiz senin" dediğinde ne cevap veriyor? "Ama Âişe, o kadın çok zor günlerimde yanımdaydı" diyor." Çok zor günlerimde yanımdaydı" diyor. "İnsanlar yoktu Hatice'm vardı" diyor. Şimdi herkes yanında zaten. Gökler yarıldı, destek indi aşağıya. Ama ilk günlerde fakirlik var, kimse yok, hiç kimse iman etmiyor. Erkam'da gizli bir yerde saklılar ama Hatice erkek gibi, mücahit gibi, melek gibi, delikanlı gibi, hanım gibi, eş gibi, her şey gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yanında idi.

Onun için burada Buhari'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifi, 3775. hadis-i şerifi şerh ederken, İbni Hacer rahmetullahi aleyh Hatice annemizle ilgili Fethu'l Bâri isimli eserinde çok güzel bir tespit yapıyor. Medyenli iki kız olup, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bugün davasına sahip çıkan, herkesin modernizm peşinde, bilgisayarın peşinde koştuğu zaman, evlendiği gece bile bilgisayarı ile cep telefonu ile oynayan kadınların, genç kızların zamanında, kendisini Allah'a davete adayan gencecik kızlar olarak nereye doğru koştuğumuzu, meleklerin bizi hangi yarışa beklediğini ve önümüzde duran Hatice'nin hangi vasıflarla ayağa kalktığını tarif ederken İbni Hacer çok muhteşem bir ölçü koyuyor. O ölçüyü hepimiz defterlerimize kaydedelim.

Biz Âişe derken sadece Firavun'un sarayındaki Âişe'yi kastetmiyoruz. Firavun'un sarayındaki Âişe zaten Kur'an'ı öne çıkardı, onu başımızın üstüne taç yaptı. Onu gözümüze sürme yaptı. İmran'ın kızı Meryem'den de söz etmiyoruz. Evet, o da başımızın tacı, gözümüzün sürmesi. Ama bu ümmetin

de bir Hatice'si var ki, rahmetenlilâlemin olarak gelmiş bir peygambere rahmet torbası oldu, destek oldu. Himmet yaptı, kadınlık sınırlarını yırttı attı gitti. Kadınlığı bitti, Mekkeli kadın değil o artık. Cennetlerin kadını oldu. Bugün üzerinden bin seneden fazla zaman geçti hâlâ bize heyecan dolusu hizmet ediyor. Hâlâ "kadın böyle olur, hâlâ Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem ümmetindenim" demenin ne demek olduğunu, bedel nasıl ödenir, kocası ile beraber bir insan davası ve dini uğruna yeri gelir ağaç kabuğu yemeye razı olur ama dırđır etmez." Boşver, biz ağaç kabuğu yiyelim sen davandan taviz verme" diye cesaret verir. Kocası da, ölümünden on sene, on beş sene geçer, o mezarında kaybolup gitmiştir, belki sel götürmüştür mezarını ama rahmetenlilâlemin bir Peygamber olarak "nasıl unuturum ki onu, bugünlere onun hizmeti ile geldim." der. Etrafında da bu sözü söylediği zaman en az yüz yirmi bin kişi yaptığı veda konuşmasını dinleyeceği kadar coşkulu bir Ümmet'i olduğu hâlde o mücahitleri, etrafında pervaneler gibi dolaşan her biri ay, güneş gibi büyük adamların yanında "bugünlere Hatice'nin hizmeti ile geldim" diye vefa gösterir.

Diyelim ki o vefayı göstermeyecek olsaydı bile Allah görmüştü, melekleri görmüştü. Toprak şahit, Mekke'nin kayaları şahitti. Safa Tepesi bu zulme şahitti. Merve Tepesi bu zulme şahitti. Bu büyük cesarete, kadınlık sınırlarını aşmış, erkeklik sınırlarına bile dayanmış olan o büyük kadının yaptığı hizmete dağlar taşlar şahit, gökler bulutlar şahitti. Ama buna rağmen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "bugünlere o kadının sayesinde o hizmetlerle geldik" diye vefa gösterdi.

İbni Hacer, bütün bu Hatice'nin o büyük hizmetlerini yani uzun yıllar elli sene karı-koca olarak kalmadılar zaten. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz elli iki yaşlarında iken, elli bir-elli iki yaşlarında iken vefat etti Hatice validemiz. Yirmi beş yaşında evlendiğine göre yirmi altı, bilemedin yirmi yedi sene –bizim ifademizle- karı-koca olarak kaldılar. Yirmi yedi bin sene geçtikten sonra bile her doğan mü'min çocuk Allah ve peygamber dediği sürece "Hatice anam" diyecek.

Çok güzel bir kadın olduğu için değil, başkasından iki çocuk doğurup peygambere dul kadın olarak gelmişti. Üvey çocuklarını Peygamber aleyhisselamın evine getirmişti. Güzel kadınlığından değil, gençliğinden değil. Sadakati ve kocasının davasını dava olarak gördüğü için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hizmet etmeye insanlığının ve Müslümanlığının gereği gördü. "İlk ben varım, kimsenin olması önemli değil" dediği için bu kadın "İlâ ilâhe illallah Muhammedun Resûlullah" diyen her kadının örneği, "ben Allah'a iman ettim Muhammed aleyhisselam peygamberimdir" diyen her çocuğun, delikanlının, ihtiyarın doğal anası olarak kıyamete kadar adı yaşayacak, örnekliliği yaşayacak. Kim peşinden gitmek istiyor ise, peşinden gidebileceği çok açık ve seçik bir yolda Allah'ın izni ile yürüyor, kadınların, genç kızların örneği, erkeklerin, delikanlıların, mücahitlerin, âlimlerin, hocaların, herkesin örneğidir.

Eğer sen, davana sadakatte "Ben varım kimse yoksa devam edelim" diyemiyorsan yazık senin erkekliğine böyle erkeklik de lazım değil. O zaman cılız sesiyle "ben varım" diyen herhangi bir kadın dul bile olsa senin sarığına, sakalına, konuşmana, hocalığına, hacılığına, mücahitliğine, her şeyine rağmen o kadın Hatice'nin stilinde bir kadın olduğu için senden üç kere, beş kere belki bin kere daha değerlidir Allah katında. Ürkekliliğin ile sen meleklerin kayıtlarına geçeceksin. O da Haticeliği ile yani cesareti ve yürekliliği ile moral vermesi ile meleklerin defterlerine geçecek demektir.

İbni Hacer'in sözünü nakletmek istiyorum. Gerçekten o kadar güzel sözler söylüyor ki, şimdi bu sözü nakletmeden önce kendimi toparlayamıyorum bir türlü. İbni Hacer taşı gediğine koymak deniyor ya, taşı gediğine koyuyor, sonra da Hatice adayı Âsiye olan kim ise ona da ne yapması gerektiğini, sonucunun ne olacağını söylüyor. Bin dört yüz elli sene oldu Hatice Rabb'ine kavuşalı.

Yaptığı Haticeliğin üzerinden bin dört yüz altmış sene geçti. Bu kadar bir zamandan sekiz asır sonra İbni Hacer geldi rahmetullahi aleyh. Hatice hakkında bir tespit yaptı.

Bin dört yüz altmış sene oldu Hatice'nin Haticeliğini yapalı. Ben İbni Hacer'in tespitini okurken duygulanıyorum, ayağım yerden kesiliyor. Kendimi Mekke sokaklarında hissediyorum ve kendimi inşallah yarın Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin havzı başında, Hatice'si ile neşelenirken, uzaktan da olsa "ya nasip" deyip onların o ahengini seyredişimi düşünüyorum. Tefekkür ediyorum. Ve sonra da bu Ümmet'in bundan sonra da hâlâ umut olarak beklediği Haticelerin dünyaya gelişini, onların dünyaya geldikten sonra bu yaşımıza başımıza rağmen pabuçlarını toparlayarak onlara hizmet etmeyi de Allah'ın bize nasip etmesini dua ederek düşünüyorum.

Bu ümmet, Haticeleri bitmez tükenmez bir ümmettir. Zaten Hatice yetiştiremedikten sonra bu ümmetin, Ümmeti Muhammed diye adının anılmasına da gerek kalmamış demektir, toprağı kurudu demektir. Nil su akıtmıyor demektir. Allah'ın izni ile hiçbir zaman öyle olmayacak, bu ümmetin toprağı kurumayacak. Belki on binlerce kadın diploma peşinde sürüklenecek, belki yüz binlerce, milyonlarca kadın, dünya koltuğunu put edinecek, belki her gün balkonu su ile yıkamayı ibadet gibi yapacak ama yan apartmanda imanı kirli kalmış, cehenneme doğru sürüklenmiş emsali arkadaşlarına bir kelime bile Allah için söyleyip "aman etmeyin bacılar, gitmeyin cehenneme" demeye vakit bulamayacak ama bir tane muhakkak çıkartacak Allah.

Hatice'nin nesli kurumayacak. Âsiye'nin nesli bitmeyecek. Çünkü bu ümmet, kısır ümmet değildir. Bu ümmet aktiftir. İnsanlık için çıkartılmış, insanlığı bağrında taşıyacak bir ümmettir Allah'ın izni ile. Bizi Allah bu şekilde çıkardı. Bin tanemiz tembelleşe bile, bir tanemiz çıkar Hatice olur. Kocasına, abisine, kardeşine "sen yapamıyorsan, ben sana destek olacağım" der."Ben uyumayayım, gündüz senin yapman gereken işleri gece yapayım. Yeter ki sen Allah'ın dinine hizmet et" diyecek muhakkak olacak. İbni Hacer rahmetullahi aleyh büyük hadis âlimi, Ümmeti Muhammed'in dinine hizmet eden Allah dostu insan, Hatice binti Huveylid radiyallahu anhanın Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme zor günlerinde destek oluşunu "ben varım, sıkılma devam et sen, rahat et" deyişini bakın nasıl yorumluyor.

Metin olarak okuyacağım, hepimizin kulaklarında inşallah feyiz ve bereketi daha fazla yansır diye. Fethu'l Bâri isimli, Buhari'nin şerh ettiği kitaptan naklediyorum. Dediğim gibi en faziletli kadınlar ile ilgili, 3775. hadis-i şerifi şerh ederken bakın ne diyor:

” وَ هِيَ أَنَّهُأَ أَوَّلُ مَنْ أَجَابَ إِلَى الْإِسْلَامِ وَ دَعَى إِلَيْهِ وَ أَعَانَ عَلَى ثُبُوتِهِ بِالنَّفْسِ وَالْمَالِ وَالتَّوَجُّهِ النَّامِ فَلَهَا

مِثْلُ أَجْرِ مَنْ جَاءَ بَعْدَهَا وَلَا يَقْدِرُ قَدْرَ ذَلِكَ إِلَّا اللَّهُ

Hatice'nin konumunu kadınların en büyüğü hükmünde olduğunu anlatır iken diyor ki; "Çünkü Hatice Allah'ın İslam davetine ilk defa evet diyen kadındır. İlk insandır. Ondan önce hiç kimse "Ben iman ettim." demeden o ,"ben iman ettim" dedi. Bu bir özellik. Bu kadarla da yetinmedi. " وَ دَعَى إِلَيْهَا " kendisini İslâm'a davet görevlisi yaptı. İlk İslam olan, ilk Allah'a davet yükü ile omuzlarında o yük ile yürüyen kadın.

Ve bununla da yetinmeyip canını, malını ve yüzde yüz desteğini Resûlullah'a verdi. Bu fedakârlığı da gösterdi. Eş olarak "Allah razı olsun, Allah yardımcın olsun. Ben de Müslüman'ım. Bir

numara beni kaydet ver nüfus kâğıdımı, belgemi de ver. Sen buyur çalış şimdi “ diyebilirdi. Gölge gibi takip etti Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi. Müşrikler işkence yaptılar, o, müşriklerin işkencesine karşı destek oldu. Aç bırakmak istediler malını, her şeyini infak etti Allah için. Bir kadın olarak değil, bir mü’min olarak. İlk Müslüman olarak yaptı bunları.

Ve şimdi İbni Hacer söylediği sözü söylüyor. Diyor ki;

“ فَلَهَا مِثْلُ أَجْرِ مَنْ جَاءَ بَعْدَهَا ”

“Ondan sonra kim, kim gelirse gelsin, hangi Müslüman gelirse gelsin Hatice bir numara. Diyelim ki kıyamete kadar yirmi milyar insan “lâ ilâhe illallah Muhammedun Resûlullah” dedi. Hatice bir, ondan sonra da işte on dokuz milyar dokuz yüz doksan dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz kişi geldi. Tamamının Müslümanlığı, yaptıkları işlerin, ibadetlerin, cihadın, infakın, Allah deyişin sevabı Hatice’ye yazılacak.”

İbni Hacer, bunu aklından söylemiyor. Hadis-i şeriften söylüyor. Nasıl bu böyle olacak? Çünkü bir kapıyı açan, o kapıdan geçenlerin tamamının sevabını alır, onlar da kendi sevaplarını alırlar. Hatice, “ben bu yükü nasıl taşıyım, ne edeceğim ben bu yükün altında” diye ürküp, Hira’dan Mekke’ye gelen kocasına moral verdi. “Arkandayım, korkma” dedi. O da tek tek insanları Allah’a davet etti.

Böylece Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in moralini düzeltti. Onun arkasında psikolojik destek verdi. O da Allah’a davet etti. Ebubekir geldi, Ali geldi. Arkasından yüz yirmi bin kişi Veda Hutbesi’nde geldi. Şu kadar milyon, şu kadar milyar insanın hepsi Hatice binti Huveylid’in hesabına çalışıyor.

O günden beri belki yeryüzünde yüz milyar insan hac yaptı. Hatice’ye hac nasip olmadı. İslam’ın hac emri gelmeden Rabb’ine kavuştu. Ama Hatice radiyallahu anha bütün bu hacların sevabını defterinde bulacak.

“ فَلَهَا مِثْلُ أَجْرِ مَنْ جَاءَ بَعْدَهَا ”

Kendinden sonra kim geldi ise, sevabını kazandı herkes şüphesiz. Ama herkes bir fotokopisini de ibadetlerin, Hatice’nin hesabına yazdırtacak. İlkti çünkü. Kimse yapmadığı zaman kabul etti bu işi. Erkeklerin bile korktuğu zamanda, erkeklerden daha yüreklice iş yaptı radiyallahu anha.

Sonra İbni Hacer;

“ وَلَا يَقْدِرُ قَدْرَ ذَلِكَ إِلَّا اللَّهُ ”

“Bu sevapların, bu dev sevapların hesabını da Allah’tan başka kimse yapamaz artık” diyor. Kim nasıl takdir edeceksin, kuzeyden güneye kadar, doğudan batıya kadar milyarlarca insan Allah diyor. Hatice diyor, Kur’an okuyor. Bunların hangi sevabını biriktireceksin? Nasıl bir makine ile toplayacaksın da Hatice’nin sevabını bileceksin? Böyle bir hesap yapılamaz. Allah’tan başkası Hatice’nin sevabını ve cennetteki makamını ölçemez zavallı Hatice kim bilir iki rekât da namaz kılmamıştı bu dünyada.

O Rabb’ine kavuştuğunda tesettür ayeti de inmemişti. İçki de yasak değildi. Oruç bile tutmamıştı hiç. Ama bütün oruçlardan bir fotokopi onun defterine koyuluyor. Çünkü Resûlullah’ın

moral vermişti sallallahu aleyhi ve sellem. Çünkü o, cesaret vermişti. Peygamber aleyhisselam bile “ يَا أَيُّهَا الْمُدُنِيُّ ” denecek durumdaydı. Kapanmıştı.”Ne yapacağım ben şimdi, nasıl bu yükün altından kalkacağım. Mekkeliler, Kureyş için değil bütün insanlık için çıkarılmış bir davayı ben omuzlandım” diye düşündüğüm bir ortamda o kadın hâliyle, dul yaşlı kadın hâliyle ayağa kalkıp,” devam et Muhammed, korkma” demişti. Bir cümle, bir destek tavrı, üç gün peşinde dolaşma tavrı. Şib’a Vadisi’ne mahkûm edildiği zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz sıcak evinden, yatağından çıkıp oda vadiye çıkıp kocasının yanına gidip yalnız bırakmamıştı.”Burada da senin yanındayım” demişti. Hac etmedi, zekât farz olmadığı için zekât da vermemişti. Kızı Fatıma’ya İslami bir düğün yapmak da ona nasip olmamıştı. Düğünü de İslami düğün falan değildi. Kızlarından birini üstelik müşriklerle evlendirmişti. Yoktu başka kimse çünkü. Ama bütün İslami düğünler adı Muhammed, Ahmet olarak koyulan, Aişe olarak koyulan bütün çocuklar, okunan ezanlar Hatice’nin hesabına yazılıyor.

Uhud’da şehit olanlardan da pay aldı, yüzdesi hep yazıldı. Hep yazılacak. Allah adildir. Kıymet bilir Allah. İlk yapmakla işler bittikten sonra devam etmek arasındaki farkı Allah görüyor. Bunun için modern, putlara takınılmış, gidilmiş, tesettürüne rağmen tesettürsüzler gibi bir mantığa sahip neslin ortasında ilk kalkan genç kız, böylece o semtte ilk defa bu çığırını açan, adı Hatice olmasa da eylemi Haticeleşmiş olan kız, Medyenli o iki kız. Adının Mus’ab bin Umeyr olması mümkün değil çünkü erkek değil. Ama Mus’ab bin Umeyr’in fotokopisi, Hatice’nin fotokopisi senden sonra bu dünyanın ömrü ne kadar ise, senin çığırını açtığın bu devrin devamı olan, ne kadar mü’min gelirse her biri senin namına çalışıyor bileceksin. Bu din böyle bereketli, bu din böyle heyecanlıdır. Hatice binti Huveylid radiyallahu anha üçüncü Âsiyemizdir bizim.

Böylece biz, bir kere daha Âsiye olmanın ne demek olduğunu, neye mâl olacağını bir örnek üzerinden daha gördük. Şüphesiz Allah, hiçbir kulunun desteğine muhtaç değil. “Aman filanca kul Müslüman olsa da dinim büyüse” demiyor Allah. Böyle bir yalvarmışlığı yok kullarına. Ama kıymet biliyor. Lütfü keremi coşuyor böyle kullarını görünce Allah.

Mesele çok namaz kılmak, çok oruç tutmak, çok hatimler yapmak meselesi değil. Mesele, kimsenin yapamadığını yapmak meselesidir. Eşyanın, zevklerin, putlaştırıldığı bir zamanda, eşyayı bırakıp Allah’a koşmak meselesidir. Omuzlarda yük olarak yürümeyi zorlaştıran ne varsa, ayaklarda ayağın sürütmesine neden olan hangi pranga varsa hepsini bırakıp Allah’a gidebilmek meselesidir bu. Bu heyecandır, umut verendir. Budur insanı Rabb’ine daha hızlı götüren şey.

Hatice binti Huveylid radiyallahu anha anamızdır. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in zevcesidir. Babamızdan daha yakın peygamberimiz, anamızdan daha yakın eşleridir onlar. Ama Âişe’den, Hafsa’dan, Safiye’den, Zeynep’ten farklı bir tarafı var. Kimsenin olmadığı zamanda o vardı. İlkti. Kimsenin yapamadığını yaptı. Osman’ın malı kadar mal infak etmedi Allah için. Ama Osman’ın da hiç kimsenin de yapamayacağını yaptı. Resûlullah’a maldan değerli moral verdi. Destek oldu radiyallahu anha. Ve meleklerin dahi yapamayacağı büyük hesapların sahibi oldu Allah’ın bankasında. Çok şey birikti onun için. Birikmeye devam ediyor. Kıyamete kadar da birikecek Allah’ın izni ile.

Biz onu Allah’ın rıdvani ile anıyoruz. Allah bizi şefaatine nail etsin diyoruz. İçimizden ve bizden sonraki nesillerden, binlerce Haticeleri Allah bize göstereceğini diye niyaz ediyoruz. Ama asla tarihi bir roman gibi, çok değerli bir hanımefendiyi saygı ile anmak gibi basit bir şey ile geçiştirmiyoruz

Hatice'mizi radiyallahu anha. Onu bu duygularla başımıza taç ediyoruz, gözlerimize sürme ediyoruz.
Allah ondan razı olsun.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.
Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.